WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

— Nå ja, min vän, sade han och svängde om på klacken, gör helt och hållet som ni vill, jag har ingenting däremot; men jag hoppas också, att ni medgifver mig samma rättighet. Jag är lika väl som ni min nieces släkting och, hvad mera är, hennes laglige förmyndare. Ni kan vägra ert samtycke till äktenskapet, ni kan vägra ert vittnesbörd till den förtalade oskuldens fördel — jag har visserligen ingen rätt att figurera som oskuldens beskyddare — men jag kan föra min niece till altaret och jag kan märka en hvar, som understår sig att se snedt på henne. Jag ger er derför mitt ord på, att det vid detta högtidliga tillfälle hvarken skall saknas mitt samtycke eller mitt beskydd.

Vid dessa ord klirrade grefvens sporrar, han lutade sig galant ned öfver sin förbluffade gemåls hand, förde den till sina läppar och försvann lätt som en morgondimma.

Grefvinnan hade till den grad förlorat sin fatt, att det alls icke föll henne in att hålla honom tillbaka.

Hvad? Till och med hennes man uppträdde emot henne? Det var ju en formlig komplott. Hade då hela världen sammansvurit sig mot henne? Under hennes tjugoåttariga äktenskap hade grefven blott en eller två gånger vågat göra sin vilje gällande gent emot sin hustru och grefvinnan hade varit nödsakad att gifva efter — och hålla god min för att dölja sitt nederlag. Denna gång hade herr gemålen uttryckt sig så tydligt, att det alsl icke var något tvifvel om, att han skulle göra hvad han sagt; kunde hon då låta världen vara vittne till en oenighet? Skulle deras förbindelse, som i så många år hade varit idel fred, deras mönstergilla äktenskap, denna exemplariska förening upplösa sig i en rasande orkan? Grefvinnan rufvade i nära två timmar öfver dessa betraktelser; slutligen var hon i nästan samma sinnesstämning som den afton, då hon fick underrättelse om sin nieces flykt. Hon skulle velat gifva mycket för att med heder komma ur denna situation. Schurow, som kom på besök om aftonen, fann henne drömmande och tankspridd, Zina måste därför nästan ensam hålla samtalet i gång. Äfven hon visade ett allvarligt ansikte enligt moderns exempel — en fast uppsyn, som hon kallade det — men under de högtidliga dragen frambröt ofta en omotiverad, hastigt undertryckt, yster munterhet. Man talade om att promenera, och fursten gjorde en tämligen oskyldig anmärkning och sommarträdgården; ett flyktigt, skalkaktigt leende visade sig på comtessans drag, men hindrade henne icke att svara mycket allvarligt. Den stackars fursten hade i hela två timmar förgäfves sprungit upp och ned i alleerna i denna park. Zina hade icke kommit. Oaktadt dessa anfall af munterhet förstod Zina likväl att föra konversationen på ett passande sätt; hon emottog till och med ett bifallstecken från modern för det sätt, hvarpå hon framhöll nyttan af barnträdgårdar. Oaktadt all misstämning härskade en harmonisk enighet i detta samkväm, till dess Justine Adamowna slutligen kom med sina räkenskaper. Ända sedan grefvinnans oväntade ankomst brände Justine af längtan efter att få veta något; en under eftermiddagens lopp inträffad händelse hade ännu ytterligare ökat hennes nyfikenhet, hon kunde knappast stå ut med det längre. Marizkij hade nämligen mött henne på trappan och gifvit henne en blick, som gaf henne mycket att tänka på; han hade besvarat hennes hälsning blott genom att flyktigt taga åt mössan. Den olyckliga gjorde sig den frågan, om man kanske likväl hyste misstankar mot henne, och hennes tankar lämnade henne ingen ro. Gunstlingens närvaro gjorde ett obehagligt intryck på Zenaide; hon kunde icke glömma, att hon före påsk hade behandlat Wassilissa så illa; men plötsligen fick hon en idé att genom Justine få upplysningar om det hon gärna ville veta, emedan hon förutsatte att denna nyttiga person, som hela tiden uppehållit sig i Petersburg, borde vara i stånd att ge henne upplysningar. Medan téet serverades, begaf comtessan sig in i matsalen, där Justine för tillfället befann sig, och gjorde henne utan omständigheter följande fråga:

— Vet ni kanske hvem den uslingen är, som efter hvad man har berättat mig, skall hafva skrifvit ett anonymt bref?

— Hela världen talar ju därom; jag tyckte för öfrigt, att ni borde veta besked om det.

Med darrande händer lade Justine sitt arbete omsorgsfullt samman och svarade med det älskvärdaste tonfall:

—Jag är inte bättre underrättad än andra.

— Är det värkligen er mening? sade Zina stolt. Ni har ju alltid haft gåfvan att känna till allt långt före andra människor.

— Hvad mena ni med det, min fröken? utbrist gunstlingen med klagande röst.

Zina ryckte på axlarne och vände henne ryggen; hon var mer än till hälften öfvertygad om sanningen.

Ännu hade man ett kort, allvarligt samtal, och så tog fursten sin hatt. Då han gick genom de nästan mörka rummen, kom Zina emot honom och sade dämpadt till honom:

— I morgon vid tvåtiden skall ni besöka mamma.

— Godt, min fröken, svarade Schurow. Därpå tillade han klagande: Men jag har ju alls inte sett er i dag....

— Denna afton räknas således intet? svarade Zina med hyckladt naivitet.

— Nej, ni skulle bara veta, hur ofta jag i dag har gått fram och tillbaka i sommarträdgården.

Den elaka, tunga flickan kunde knappt undertrycka ett muntert skratt.

— Det skall lära er att gå ut och spatsera utan tillåtelse, sade hon. Därpå räckte hon honom handen med en så genomträngande ljuf blick, att Schurow i högsta ekstas kysste denna hand. Hon höll redan på att undandraga honom sin hand, men en flyktig blick öfvertygade henne om, att de voro ensamma, och hon tillät därför fursten att ännu en gång trycka sina läppar mot hennes fina hand; därefter flydde hon genom de öde rummen. En spegel återgaf hennes af lamporna klart upplysta porträtt. Fursten betraktade det så länge, tills det förlorade sig i grå dimma; därpå utstötte han en suck och återvände hem.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

Grefven tager en allmän öfverblick.

På slaget ett kom den grefliga vagnen för att hämta Wassilissa — utan hennes mor — så lydde grefvinnans bestämda order, emedan åsynen af fru Gorow var henne outhärdlig. Marizkij sprang in i en droska och ankom på samma gång som Wassilissa till det grefliga huset. Dörren öppnades, och medan en betjänt anmälde de besökande, hviskade den unge officeren till sin följeslagerska: — Jag ber dig, ge inte efter! Då de inträdde i den blå salongen, visade sig Zina i en öppen dörr och gaf dem ett tecken, att de kunde lita på hennes vänskap och beskydd; innan de fingo tid att svara, försvann hon åter, och i nästa ögonblick stodo de inför den fruktade grefvinnan. Efter en pinsam tystnad ställde den ädla damen följande frimodiga fråga till Marizkij:

— Nå, min herre, har det lyckats er att förmå detta stridiga barn till eftergifvenhet?

En vördnadsfull, men nekande åtbörd blef svaret. Blek, men energisk tog Wassilissa därpå till ordet:

— Vill ni, tant emottaga det uttryck af ånger, som jag redan har tillkännagifvvit för er och som jag är redo att upprepa? Lita på min uppriktighet och begär intet ord af mig, som mitt hjärta ej kan godkänna.

Grefvinnan teg ett ögonblick.

— Jag måste således sluta däraf, sade hon slutligen, att du föredrager att afstå från detta giftermål framför att böja dinstolthet?

— Jag vill hällre afstå från detta giftermål än af egennytta göra ett steg, som mitt samvete ogillar. Jag kan afstå från den man jag älskar, sade Wassilissa stolt, men om jag tager honom till äkta, så sker det med hög panna och rent samvete, utan lögn och hyckleri!

Hyckleri! Det hade grefvinnan icke tänkt på. Det skulle alltså vara hyckleri att uttala ångrande ord, som hjärtat ogillar? Uppenbarligen, ja! Var det således absolut nödvändigt att icke gifva efter, att neka sitt vittnesbörd, låta en oskyldig vanäras därför att hon icke ville vara en hycklerska? Dessa betraktelser förde grefvinnan mycket långt, men tiden var knapp, ty Wasslissa och Marizkij väntade på svar.

— Ditt fel består just däri, att du är otillgänglig för ånger, sade hon slutligen.

Wasslissa börje på hufvudet; i detta fall var hon värkligen otillgänglig för ånger.

— Men, nådiga fru, sade Marizkij, ni tänker beständigt blott på fröken Gorow, men det förekommer mig, som om jag vore en smule part i saken. Om ni inte vidtager de åtgärder, som äro nödvändiga för att mina föräldrar skola lämna sitt samtycke, så straffar ni er nieces värkliga eller förmenta orätt emot er; men hvarför vill ni hindra mig, som inte har gjort er något, från att ingå ett äktenskap efter min böjelse?

— Nå, så gift er då med henne! utbrast grefvinnan och for upp, gift er med henne, förtalad och vanärad som hon är.... och bli olyeklig med henne för hela ert lif! Ett så otacksamt barn kan blott bli en dålig hustru, en dålig mor; gift er likväl med henne emot edra föräldrars vilja, om de också skulle taga sin död af det; utan min välsignelse, tuan Guds, han, som ha rsagt: "Du skall hedra din fader och din moder", och mätten I blifva straffade för eder otacksamhet i edra barn!

Hvarje ryskt hjärta är vidskepligt. Hur mycket mera skall då icke en ung, olyeklig flickas hjärta vara det? Wassilissa hade stigit upp vid ordet "vanärad", blek och rörlig hade hon hört på sin tans fruktansvärda ord, som tyckte vara en profetia eller en förbannelse.

— Min tant har rätt, sade hon resignerad till Marizkij, hennes välsignelse kan jag inte få, edra föräldrar skall också nekas mig, jag vill inte bringa er olyeka — jag afstår från att blifva er hustru — glöm mig.... lef väl!

Men vid första steget hon gjorde, svimmade hon; Marizkij tog emot henne i sina armar och förde henne bort till kanapeen, och grefvinnan lät henne luukta på en flacon. Då ljöd plötsligen klockan nere i korridoren, men i den blå salongen märkte man det icke. Slutligen öppnade Wassilissa ögonen och gjorde ett försök att stiga upp. Genom en mera kärleksfull än befallande handrörelse af tanten föranleddes hon att bli liggande.

— Nådiga fru, sade Marizkij dämpadt, jag skulle önska, att både ni och jag på domedagen kunde framträda för vår skapare med ett lika rent samvete som detta olyckliga barn. Hon skall gå in i himlen med martyrkronan!

Grefvinnan svarade icke. Wassilissas sista ord hade mäktigt gripit henne genom sin adel och upphöjdhet; det omärkliga arbete, som sedan föregående dag fortgick i hennes själ, och icke lämnade henne ro, fann plötsligen sin fulländning. Blott ännu ett ögonblicks tvekan — gifva efter var det samma som att böja sin stolthet, att underkasta sig, hon, grefvinnan Kumjassin! Tanken på den yttersta dagen, som den unge mannen manat fram, drog henne slutligen mot himlen; lika så uppriktig som vid påsktiden, då hon hade skriftat sig med ett förkrossadt hjärta, bragte hon nu Gud sitt högmod som offer.

— Ni har rätt, min herre, sade hon, icke utan rörelse; jag förhäfver mig icke att vara ofelbar....Låt Gud döma mellan oss. Jag trodde, att jag handlade rätt; men hon visade så mycket mod och så mycken försakelse, att det uppväger många fel. Jag önskar, att ni måtte bli lycklig, tillade hon; en tår föll ned på Wassilissas bleka kind. Den unga flickan steg upp och kastade sig till tantens bröst; grefvinnan tryckte henne innerligt till sitt hjärta.

— Hvad jag håller af er, hvad jag håller af er! upprepade hon gång på gång, medan Marizkij kysste grefvinnans hand med känslan af uppriktig vördnad och sann kärlek.

FEMTIOÄTTONDE KAPITLET.

Zina sörjer för sig själf.

När de alla tre hade lugnat sig något och grefvinnan gjorde sig i ordning att börja på en moralpredikan, hörde man plötsligt i närheten steg, som icke härrörde från någon tjänare. Den ädla damen stod just i begrepp att emottaga den ovälkomne fridstöraren såsom han förtjänt, då hon till sin största öfverraskning såg sin dotter, sin egen dotter, inträda okallad och till på köpet åtföljd af furst Schurow. Den fräcka dottern kastade sig i moderns armar utan att vara ombedd därom, kysste henne häftigt och utbrast:

— Mamma, käraste, bästa mamma, hvad ni är god, och hvad vi alla sammen hålla af er!

Hon hade lyssnat! Förfärligt! Zenaide hade lyssnat!

Men man lämnade icke grefvinnan tid till förebråelser; Schurow fattade båda hennes händer och upprepade, visserligen förlägen, men blossande af glädje:

— Ni har en ädel, en himmelsk själ, fru grefvinna! Ni är en ängel!

— Hvar kommer ni ifrån, furste? frågade grefvinnan, till hälften nöjd med komplimangen, till hälften ond öfver hans oväntade ankomst. Ni har inte blifvit anmäld.

En förebrående blick träffade hennes dotter; men denna svarade med en förtjusande naivitet, som dock var en smula spelad:

— Mamma, det var jag, som himdrade betjänten därifrån, jag visste, att ni var sysselsatt, och ansåg det därför bäst att själf taga fursten med.

Den stackars grefvinnan var alldeles förbluffad. Hennes egen dotter introducerade fursten, förhindrade tjänaren ott anmäla honom! Det var ju en fullständig omstörtning af alla jordiska förhållanden! Hon föresatta sig att visa Zina, som på denna resa tagit sig allt för många friheter, hennes rätta plats. I sin öfverströmmande glädje tryckte fursten Marizkijs hand så häftigt, att han så när hade vridit den ur led; därtill glömde han alldeles att hälsa på Wassilissa. Denna simmade i ett haf af sällhet; hon närmade sig honom småleende och rörde vid hans arm.

— Furste, sade hon, jag har ännu inte sett er, kunde därför häller inte tacka er....

— Tacka? För hvad? utbrast grefvinnan, som hade en utmärkt hörsel. De fyra unga sågo på hvarandra och förstummades. Wasslissa kom för sent att tänka på sin kusins förbud och gjorde sig de häftigaste förebråelser.... Då lade Zina sig emellan.

— Mamma, sade hon, min kusin tackra fursten för det han så ädelmodigt hjälpte mig vid hennes afresa från Kumjassino.

— Vid hennes afresa? Det är således ändå sant! utbrast grefvinnan öfverraskad.

— Sanningen är den, sade fursten, att utan mina hästar och min kusk, som jag särskildt lät komma från ett annat gods, skulle fröken Gorow svårligen hafva lämnat ert landtställe, det är allt.

— Ni tyeker kanske att det inte är tillräckligt? sade grefvinnan förtrytsamt. Alltså du? tillade hon med afsky, vänd till sin dotter.

— Alltså jag, ja, mamma! Det var jag, som bad fursten hjälpa mig, ty ni kan nog förstå, att jag inte var i stånd att arrangera det ensam.

— Men när, huru kunde du utan min vetskap....

— Ack, mamma, det talade vi om på våra promenader, och så skrefvo vi dessutom till hvarandra. Vid dessa ord tog hon på sig en så förtrollande, trotsig min, att de lyckliga två icke kunde låta bli att växla en blick och ett leende. Schurow stod där som en våt hund.

— Skrifvit? Du? hviskade grefvinnan. Hon måste fråga sig själf, om det var hon som förlorat förståndet, eller om hennes dotter hade blifvit tokig.

Fursten smålog ovillkorligt, liksom om han icke anade, hvilken förskräcklig förbrytelse han hade begått. Zenaides ögon tindrade som ett par skälmska stjärnor under de sänkta ögonlocken.

— Endast ett bref! Det vill säga, han ett och jag ett; det är allt, kära mamma.

— Det är kanske heller inte tillräckligt? sade grefvinnan bittert. Skulle inte han också händelsevis ha tändt eld på min lada?

— Nej, mamma, det gjorde jag alldeles ensam! sade Zina med en förtjusande rörelse, som uttryckte en hemlig, inre tillfredsställelse.

— Min Gud, hur skall allt detta sluta! hviskade grefvinnan, i det hon lyfte armar och ögon mot höjden.

Zenaide tog fursten vid handen och drog honom sakta bort till modern.

— Mamma.... började hon och höll inne, i det hon tryckte fursten litet i armen.

— Välsigna oss! hviskade denne och knäböjde med den unga flicka framför den förvånade grefvinnan.

Öfverraskning och glädje uppslukade alla den ädla damens bekymmer och hennes motstånd drunknade i den allmänna **hvirfveln.**

— Af hela mitt hjärta, mina barn! utbrast hon.

Under de följande minuterna ägde en allmän omfamning rum.

Klirrandet af sporrar tillkännagaf nu grefvens ankomst. Hans hustru skyndade sig att meddela honom de nyligen inträffade händelserna, och han, en ständig vän af fred och ordning, förstod att visa sig tämligen förvånad, oaktadt ett kort samtal, som han tio minuter förut haft med de nyförlofvade, hade besparat honom den öfverraskning, som grefvinnan trodde sig bereda honom.

Nu blef det skickadt bud efter fru Gorow och äfven efter mademoiselle Bochet, hvilken senare emottog ett vänskapligt tack af grefvinnan för den tillgifvenhet hon visat sin förra elev under nödens dagar.

Rästen af dagen försvann med projekt, skratt och fyrhändiga valsar.

De två unga paren gingo så långt i sin djärfhet, att de dansade kadriljer efter tonerna från en gammal speldosa, medan den lugnade och småleende grefvinnan såg på och sysselsatte sig med att göra öfverslag till tvenne lika lysande utstyrningar för de unga äkta paren.

Fru Marizkij kunde naturligtvis fordra en helt annan utstyrsel än fru Tschudessow; hon måste i stället för sex hafva tolf dussin af hvarje sort linne och duktyg.

Vi åsynen af denna förälskade och muntra ungdom, mindes grefvinnan sin egen förlofning, och följden däraf var, att hennes man denna dag behandlades med alldeles särskild älskvärdhet. Sålunda gick tiden till dinern. Grefven begärde champagne för att dricka brudparets skål; den superfina måltiden var beställd i den engelska klubben. Blött fröken Justine, som tidigt hade gått ut, var okunnig om det som försiggått. Då hon kom hem, sprang Zina emot henne och utbrast:

— Fröken Justine, alla människor gifta sig, utom ni! LiLasa gifter sig med Alexiä Marizkij, jag gifter mig med furst Schurow och ni, hvem skall ni gifta er med?

— Herr Tschudessow! framkastade Wassilissa som kom till; jag känner ingen, som vore mera värd att våra fröken Justineä man; för öfrigt är det min öfvertygelse, att de känna hvarandra mycket bättre än vi enfaldiga hafva någon aning om.

— Jag boppas, ni må få barn, många barn, som komma att likna er! tillade Zenaide.

— Amen! slutade fursten, som eljest icke egentligen var elak.

Blek af harm hade Justine hört på allt detta begabberi med sitt obehagliga leende. Hon tänkte:

— I tyen, att jag är narr för er; nå ja, vi få se, om inte eder spådom likväl går i fullbordan.

FEMTIONIONDE KAPITLET.

Afslutning.

Aftonen före sitt bröllop promenerade Zina med sin broder genom den stora alleen, i hvilken de hade aftalta Wassilissas flykt.

— Men det gör mig ändå ondt, du lille man, sade hon och gaf honom en kyss, att vi skola skiljas. Du kommer att få det riktigt ledsamt och enformigt.

— Åh, sade gossen stolt, om sex veckor inträder jag i page-kåren; oaktadt mina tre språk är jag likväl erkedum och kommer att få nog att göra med att komma fram; under ferierna får jag väl besöka dig, inte sant? tillade han och tryckte systerns arm till sitt hjärta, hvilket, oaktadt hans modiga hållning, var nära att strömma öfver.

— Javisst, käraste broder! Och i staden kommer du till oss hvarje fridag.

— Med nöje! Mamma har nog att göra med sina välgörenhetsaffärer; hon kommer inte att sakna mig....

Nästa dag utbytte Zina familjen Kumjassins namn och gods med det Schurowska.

— Skall jag låta ändra möbleringen i det blåa rummet till rosenrödt? frågade hennes man.

— Hvarför? svarade den modiga kvinnan; jag är inte rädd för minnen; de ha hvarken kropp eller själ, och blått kläder mig också riktigt bra, tillade hon med det barnsliga koketteri som passade henne så väl.

Grefvinnan, som enligt hennes sons utsago ständigt var upptagen af sina välgörenhetsaffärer, gaf sig nu ferier i endast tre—fyra månader, af hvilka hon tillbrakte nära sex veckor i Schurowo. Hennes svärsom, ett mönster för svärsöner, ty han förstod att undvika hvarje stridighet, visa henne en gång sin kökträdgård.

— Jasså, ni har planterat äppleträd i detta hål! sade hon. Jag skulle hafva planterat körsbärsträd, läget passar utmärkt till det, men det förstår ni naturligtvis mycket bättre än jag! Skada blott, att ni aldrig kommer att få några äpplen, körsbärsträd däremot....

Då de en gång besågo drifbänkarne, sade hon:

— Ni har lagt ärter? Hvad är det nu igen för en besynnerlig idé? Hvad skall det betyda? I Kumjassino hade vi sparris hela året om — men ärter! Liksom man inte kunde få nog af dem hela sommaren! För resten blir det er sak, det är bara skada om de utkastade pängarna.

När hon lämnar Schurowo, drager fursten, som är alldeles tokig efter ärter, en suck af lättnad och telegraferar till Marizkijs, att de skola komma dit.

— För att rensa luften, säger Zina med sin vanliga elakhet.

De två familjernas barn växa upp tillsammans och bilda en enda munter och stojande skara; gossarne äro kraftiga, flickorna intelligenta.

Wassilissa säger, att det fanns ögonblick, då hon icke visste hvilka som voro hennes egna.

Mademoiselle Bochet uppfostrar Wassilissas barn, miss Junior har återvändt till England med ett försvarligt afskedshonorar. Det var Zina henne skyldig! Man frågade en gång furstinnan, hvarför hon icke, liksom Wassilissa, hade behållit sin gamla lärarinna för att uppfostra hennes barn.

— Jag var rädd, sade hon, att mina nior antigen ha förlorat förståndet i min tjänst eller skulle mina döttrar hafva funnit på samma spektakel som jag på min tid.

Frusten är alldeles förtrollad; han kan icke bli trött på att betrakta sin lilla hustru, när hon småler så ironiskt, hvilket gör hennes ansikte så oemotståndligt tilldragande.

Barnen äro mycket söta, men när grefvinnan kommer till middag gömmas de undan — längre än fem minuter uthärdar hon dem icke omkring sig.

— Mina blefvo uppfostrade annorlunda, brukar hon säga, andra tider, andra seder! Jag tycker mera om det gamla systemet.

När hon talar så, har furstinnan och hennes bror all möda att dölja sitt leende.

Wassilissas spådom har gått i uppfyllelse. Furstinnan, som icke tålde att Justine till sin död stannade i moderns hus, skaffade den duktiga damen en plats som direktris för en asyl, där hon på samma gång hade fri bostad, fritt ljus och fri ved.

Justine hade således blifvit ett godt parti och Tehudessow gifte sig med henne. Men ty värr går icke alla önskningar i fullbordan. Furst Schurow beklagar, att de icke hafva några barn; han säger:

— Ja gskulle gärna velat se frukterna af denna förbindelse.

Det skulle också ha varit inträssant. Men denna gång hade försynen medlidande med den stackars mänskligheten; detta goda par skulle icke hafva några efterkommande.

SLUT.

Försumma ej KATARR!

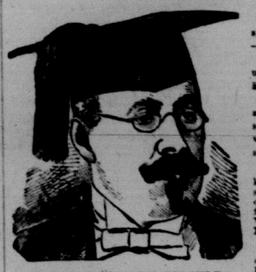

KATARR SPECIALIST SPROULE.

(Graduerad i medicin och kirurgi, Dublins universitet, Irland, f. d. läkare i kungliga brittiska postflottan.)

Tag genast hand om den! Drif ut den från systemet, innan den ruinerar er hälsa—er lycka—ert lifs välgång.

Var ej blind för dess faror, därför att den utbreder sig så sakta. Katarr förstör flere lif, än ni tror.

Begår ni det vanliga, farliga misstaget att tro, att katarr är en ofarlig sjukdom? Bedrar ni er själf med den tanken, att den är endast en enkel, efterhängsen förkylning, som så småningom skall "bota sig själf!"

LÅT EJ BEDRAGA ER LÄNGRE! Katarr kan ej bota sig själf. Medan ni tankfullt försummar den, blir ni fort en hostande, spottande och med dålig andedräkt försedd plåga — ett föremål för afsky för alla, som ni möter. **ANNU VÄRRE — KATARR KAN GÅ NER I EDRA LUNGOR.**

När katarr en gång får fäste i lungorna, är det ej längre katarr — det är lungsot. Lungsot kommer från försummad katarr, och öfver två miljoner människor dö årligen af lungsot.

BOTA ER KATARR NU — låt den ej förbli en dag mer. Skrif genast till mig och låt mig gifva det mäst värdefulla och hjälpande,

MEDICINSKA RÅD FRITT

och det blir med säkerhet en underbar hjälp för katarr. Det skall ej kosta er en cent, för er.

Under tjugofem år har jag studerat och kurerat katarr. Nu erbjuder jag er utan någon som hälst utgift fri undersökning och råd att bota er sjukdom — vinsten af min stora kunskap och erfarenhet.

Låt ej detta tillfalle gå förbi er — antag mitt bistånd i dag. Det utlofvas på det allvarligaste och vänligaste. Folk öfver hela Nordamerika, som redan mottagit mitt råd, ha intygat med glädje, hvad det gjort för dem. Jag vill med nöje sända er namn och adress på sådana, som sökt mitt bistånd. Nu äro de botade från katarr, såsom de gärna vilja bevittna.

Skrif till mig och se om ni kan bli befriad frn katarr.

Helt enkelt besvara mina frågor, ja eller nej, skrif ert namn och adress tydligt på de punkterade raderna, klipp ut den fria kupongen om det fria medicinska rådet och sänd det utan dröjsmål till mig. Adressera.

CATARRH SPECIALIST SPROULE,
130 Trade Building, Boston.

Försumma ingen tid—uppskof innebära fara. Gör det NU. Skrif antingen på svenska eller engelska.

KLIPP UT DENNA KUPONG.

Den berättigar läsare af denna tidning till fritt medicinskt råd om botande af katarr.

Är er strupe särig?
Nysen'ni ofta?
Är er andedräkt dålig?
Äro edra ögon vattniga?
Blir ni lätt förkyld?
Är er näsa igenstoppad?
Måste ni spotta ofta?
Rildar sig skorpor i er näsa?
Är ni sämre i fuktig väderlek?
Snyter ni er ofta?
Har ni en dålig smak i er mun om morgnarna?
Har ni en tung känsla i hufvudet?
Måste ni klara er strupe, då ni stiger upp?
Har ni en kittlande känsla i strupen?
Har ni obehagliga uttömningar från er näsa?
Droppar det slem ner i halsen från näsan?

NAMN .....
ADRESS .....
.....

Svenska Böcker.

Svenska Böcker. Svenska Böcker.

VI HAFVA EN DEL GODA SVENSKA BÖCKER, SOM VI FÖR BEREDANDE AF UTRYMME ÖNSKA AFYTTRA HASTIGT:

Ödets Lek, roman af Herman Bjursten, 922 sidor	1.00
Två Flammor, roman af Herman Bjursten, 249 sidor	50c
Änkan och hennes barn, roman af Marie Sophie Schwartz, 240 sidor	50c
Mannen af börd och kvinnan af folket.. Af Marie Sophie Schwartz, 550 sidor	75c

DESSA FYRA BÖCKER, VÄRDA TILSAMMANS 2.75, SÄNDAS PORTOFRITT FÖR

$2.00

Rekvirera i tid. Endast ett fåtal finnas kvar. Sänd betalning i Money-Order eller kontant i registreradt bref.

Svenska Canada-Tidningen
325 LOGAN AVE. WINNIPEG, MAN.

Svenska Böcker. Svenska Böcker.

Johnson & Davidson
20 LEVIS STREET, ELMWOOD.
ALLT SLAGS PLÅTSLAGERIARBETE.
FURNACES EN SPECIALITET.
Telefon St. John 623.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

DR. HERBERT M. ROSENBERG

Sjuka människor veta, hvilken välsignelse osteopathy och electro therapeutic eller medicinsk elektricitet är.

Hvad är osteopathy och dess historia?

Ehuru många system af sjukgymnastik och manupilationer hafva praktiserats i alla delar af världen och närapå i alla tider, var det dr. Hiram Still, M.D., M.C. af Kirksville, Missouri, som uppfann ett system, som han kallade osteopathy, emedan hans idé var att alla sjukdomar härledde sig från felaktigt läge af benen. För närvarande hafva de, som bäst praktiserat denna vetenskap, emellertid erkänt att de sammandragna musklerna, senband och angripna nerver äfven äro viktiga faktorer, som böra tagas hänsyn till vid utöfvandet af osteopathy.

Osteopathy har gjort stora framsteg under de 30 år, det existerat, och är nu ett fullkomligt vetenskapligt system för botande af sjukdomar, det är ett system af medicinlös therapeutic, som förlänar normala hoppassningar af den anatomiska strukturen i den mänskliga kroppen genom en process af vetenskapliga manipulationer och rörelser. Osteopathen jämför den mänskliga kroppens anatomiska strukter med en maskin, då en maskin är i oordning, någon del nödgonstans måste repareras, orsaken till felet måste afhägsnas för att erhålla normala tillstånd och osteopathen har samma åsikt med hänsyn till den mänskliga kroppen, genom att afhägsna felet afhägsnas sjukdomen och det betyder hälsa.

Hvad är electro therapy som medicinsk elektricitet?

Electro therapy är botandet af sjukdom genom vetenskapligt anbringande af elektricitet i alla dess former, och det är en mycket värdefull hjälp för läkaren i hans värd. Men för att anbringa den lämpligt, fordras en fackman, och jag är fackman i de ofvan nämnda systemen och behandlar framgångsfulli följande sjukdomar: alla slags af magsjukdomar, dålig matsmältning, förstoppning, magkatarr, hufvudvärk, reumatism, sciatica, ryggskott, katarr, astma, bronchitis, alla slag af förlamning, ryggvärk, blås- och urinsjukdomar, sockersjuka, lungsot (första stadiet), kstarrartad döfhet, diabetes, diarré, epylepsia eller fallandesjuka, njurlidande, emission, insomnia eller bristande sömnförmåga, impotens, närvositet, neurasthenia eller trangint närvärk, kvinnosjukdomar, sådana som oordning i äggstocken, leucorrhoea eller whites, nedfallande lifmoder, sterilitet, alla slag af blodsjukdomar, alla slags hudsjukdomar såsom acne, finnar, eryspiples, eczem, kylsår, reform och många andra. Äfven bortager jag varaktigt öfverflödigt hår i ansiktet. Äfven vårtor, födelsemärken etc.

Jag har en modärn plats med de nyaste medicinska elektriska apparater, som användas i de främsta europeiska och amerikanska sjukhusen, såsom X-strålar, ultra violetta strålar, vibrering etc. Jag har fem års erfarenhet i att bota sjukdomar. Mina 5 års erfarenhet i anslutter i Chicago och Carnegie sjukhus skall gifva er tillräcklig säkerhet att jag kan bota ert fall.

Ring upp Garry 2476 eller besök mitt kontor, 602 Main Street, rum 9—10—11. Konsultation fullkomligt konfidentiell. Kontorstimmar: 10 f. m. till 1 e. m., 2 e. m. till 5 e. m., 6 e. m. till 9 e. m.